

Inleiding

Wat heeft jou ertoe gebracht om te beginnen met Een Cursus in Wonderen (ECIW)? Ik vind het leuk om in gesprek met medestudenten deze vraag te stellen. Dikwijls volgt er een verslag van een lange levensbeschouwelijke zoektocht. De precieze reden voor zo'n zoektocht is niet altijd even duidelijk. Misschien was er bij jou sprake van een crisissituatie zoals een ernstige ziekte. Wat vaker is de reden echter minder grijpbaar. Wellicht had je een gevoel van onbehagen met het leven wat je tot dan toe had geleid. Misschien, net als bij mij, was het een vaag besef dat er toch iets *meer* moest zijn dan het alledaagse bestaan. Maar wat kun je doen als je die weinig concrete maar toch heel reële onrust ervaart? Waar vind je de antwoorden en de vrede waar je diep van binnen naar verlangt? Sta me toe om iets over mijn eigen zoektocht te vertellen. Niet omdat deze zo bijzonder is maar omdat je vermoedelijk mijn drijfveren zult herkennen zodat we deze daarna samen onder de loep kunnen nemen.

Als middelbare scholier las ik de boeken van Krishnamurti, een Indiase wijze. De titels van deze boeken spraken tot mijn verbeelding: "Innerlijke vrijheid" en "Laat het verleden los", om maar eens twee voorbeelden te noemen. Ook nu nog ervaar ik de aantrekkingskracht van deze titels. Het was mijn eerste kennismaking met het zogenaamde non-duale gedachtengoed. Zo kwam ik erachter dat er zoiets bestaat als verlichting of zelfrealisatie. Natuurlijk kon ik me ook geen echte voorstelling maken van wat dit in zou moeten houden. Maar toch. Tijdens het lezen van deze boeken resoneerde er iets diep in mij. Ik voelde gewoon dat het waar was wat Krishnamurti zei, dat het klopte op een manier die ik niet kon verklaren. Ik wilde *ook* deze staat van innerlijke vrede bereiken en mezelf los en vrij voelen. Van Krishnamurti leerde ik echter dat het juist ons verlangen naar verbetering van de huidige situatie is die ons gevoel van geluk nu, in dit moment, onmogelijk maakt. Verlichting kan niet bereikt worden door iets te doen maar door je heel helder bewust te zijn van alles wat om je heen en in jezelf gebeurt. "De wereld, dat ben jij", is de titel van één van zijn boeken. Vervolgens deed ik dus mijn uiterste best om *niet* te streven naar deze verlichting waardoor ik mezelf juist steeds meer gespannen en gefrustreerd voelde. De frustratie liep zo hoog op dat ik na enkele jaren besloot één tip van Krishnamurti ter harte te nemen: ik besloot hem niet meer als autoriteit te zien en hem een plaats achterin de boekenkast te geven.

Maar zo makkelijk liet mijn diepe verlangen naar innerlijke vrede zich niet het zwijgen opleggen. Ik race even door de tijd en zal je m'n ervaringen met de Antroposofie, Soefisme en de School voor Praktische Filosofie besparen. Ik pak de draad een jaar of vijftien later weer op. Toen kwam ik in aanraking met "het geloof". Van huis uit ben ik niet godsdienstig opgevoed. Maar in mijn geboorteplaats Katwijk krijg je natuurlijk onherroepelijk iets mee van het Christelijke geloof. Zowel op mijn lagere school als de op middelbare school speelde het godsdienstonderwijs een rol. Dus ik kende de Bijbelverhalen uit Oude- en Nieuwe Testament. Jaren later pakte ik mijn oude Bijbeltje en begon te lezen. Op zondagochtend bezocht ik een vol evangelische gemeente en daar begon het stoffige Christelijke geloof voor mij te leven. Ook hier hoorde ik dat we genade, zoals verlichting hier werd genoemd, niet zelf kunnen verdienen. Maar goddank, er is een verlosser! Halleluja, dat was nog eens goed nieuws. Aan mijn eenzame en frustrerende zoektocht kon een einde komen want ik ontdekte dat ik het niet zelf hoefde te doen maar dat ik hulp kon vragen aan God, Jezus of Heilige Geest. Uiteindelijk liet ik me dopen in een Baptisten gemeente. Dit was een heerlijke en ontroerende ervaring. Ik gaf me over aan de Liefde en liet me in vertrouwen door twee broeders uit de gemeente onderdompelen in het water. In de jaren hierna prees ik God door blij voor Hem te zingen en ik ervoer hoe fijn het was om me over te geven aan Hem. Ik bleef echter worstelen met de theologische kant van m'n geloof, vooral in de periode dat ik een bediening mocht hebben als één van de

“oudsten” van de gemeente. De ervaringen van liefde en verbondenheid met God en met mijn broeders en zusters werden steeds meer bedekt door de schaduw van strenge dogma’s. Euthanasie was een slechte zaak evenals homoseksualiteit en ongehuwd samenwonen. Het was onderdeel van mijn taak als oudste om broeders en zusters liefdevol maar beslist toe te spreken als ze zich hiermee inlieten. Dit voelde echter niet liefdevol voor mij. Maar er was één dogma waar ik telkens tegen aanliep: het plaatsvervangend lijden van Jezus dat nodig zou zijn geweest om de straf te dragen die wij eigenlijk verdienen voor onze rebellie tegen God. Ik twijfelde toen niet aan de bewering dat ik moreel gezien een zondig mens was. Maar waarom was het uitstrekken naar Gods liefde niet genoeg? Waarom moest ik verklaren dat ik geloofde in een dergelijk beeld van een bloeddorstige vader? Zelfs ik kon als menselijke vader mijn kinderen vergeven zonder hen te straffen; waarom zou mijn Goddelijke Vader dit niet kunnen? En waarom moesten mensen die dit, net als ik, niet konden geloven na hun dood eindigen in afzondering van de liefde? Waarom zouden ze in de hel moeten belanden?

De dogma’s en theologische concepten schoven als donkere wolken voor de liefde die ik zo duidelijk had mogen beleven in mijn doop en die ik ervoer als ik samen met mijn broeders en zusters opwekkingsliederen zong ter ere van God. Vanuit de oudstenraad moest ik handelen in lijn met de klassiek Christelijke dogma’s en theologie. Maar dit voelde voor mij koud en harteloos. Ik kon dit niet rijmen met handelen vanuit de liefde in mijn hart en besloot de gemeente te verlaten. Niet lang hierna kwam ECIW op m’n pad en ik zie dit als de uitkomst van de belofte die de voorganger had uitgesproken bij mijn doop: Gods hand maakt af waarmee Hij begint. Want wat een zegen is het om Jezus in ECIW zo direct aan het woord te horen. Hij geeft een andere betekenis aan klassieke Christelijke begrippen als vergeving, de hemel, verlossing, zonde, schuld en aan de betekenis van de kruisdood. Wat een heerlijke bevrijding! Alles komt voor mij samen in ECIW; waarheid en liefde. Ik ben hier elke dag dankbaar voor.

Tot zover het verslagje van mijn zoektocht. Jouw eigen ervaringen zijn ongetwijfeld qua vorm anders dan die van mij. Toch vermoed ik dat je mijn motieven herkent en dat je ook mijn frustratie deelt bij je pogingen om verlichting te bereiken en liefde daadwerkelijk te ervaren.

- Je ziet bijvoorbeeld op YouTube video’s van leraren met een kalme en gelukzalige uitstraling en leest hun boeken. Ze lijken innerlijke vrede te ervaren en jij wil dit ook. Maar die ultieme bevrijding blijft nog steeds uit.
- Je hebt weinig met dat klassiek Christelijke idee van schuld en wil graag luisteren naar Jezus of naar de stem van de Heilige Geest. Je bestudeert het Tekstboek en doet oefeningen uit het Werkboek maar het ervaren van de wonderstaat lukt maar niet.
- Je hebt nog steeds last van emotionele, psychische of lichamelijke klachten en je roepen tot de Heilige Geest lijkt tevergeefs. Je vraagt je af wat je fout doet.
- Je leest wel dat de wereld die we zien een droomwereld zou zijn, maar zo ervaar je dat niet. Zeker niet als je alle ellende op tv ziet of als het lijden heel dichtbij komt en naaste familieleden of vrienden treft. Waar is die beloofde innerlijke vrede? Is deze wel realiseerbaar in deze wereld?

Het pad van de spirituele zoekers laat zich samenvatten met de vraag: “wat kan ik doen om die vrede, liefde en dat geluk te ervaren?” Misschien vind je deze vraagstelling iets teveel gericht op jezelf en wil je het wat breder trekken. Je bent immers ook begaan met het lot van je dierbaren en je maakt je zorgen over het lot van je medemens en van onze kwetsbare blauwe planeet in het algemeen. Laten we het dan als volgt samenvatten: “Wat kan ik doen om een gelukkig, liefdevol en betrokken mens te worden?”